

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/26/2018
Identifikačné číslo spisu: 5416201020
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Lalík
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5416201020.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu RABČAN, obecné služby, so sídlom v Rabči, Rabčická 334, IČO: 35 996 129, zastúpeného JUDr. Michalom Brožom, advokátom v Ružomberku, A. Bernoláka 6, proti žalovaným 1/ A. C., bývajúcemu v D. F. XX, 2/ Generali Poist'ovňa, a. s., so sídlom v Bratislave, Lamačská cesta 3, IČO: 35 709 332, zastúpeného JUDr. Gabrielou Reichovou, advokátkou v Martine, Pavla Mudroňa 26, za účasti intervenienta na strane žalovaného 2/ AIG Europe Limited, pobočka poisťovne z iného členského štátu, so sídlom v Bratislave, AC Diplomat, Palisády 29, IČO: 47 241 128, zastúpeného Advokátskou kanceláriou ECKER - KÁN & PARTNERS, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Námestie Martina Benku 9, IČO: 35 886 625, o náhradu škody vo výške 209 572,81 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 7 C 23/2016, o dovolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. septembra 2017 sp. zn. 5 Co 124/2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 26. septembra 2017 sp. zn. 5 Co 124/2017 a medzitimny rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín z 11. januára 2017 č. k. 7 C 23/2016-422 v časti, ktorej rozhodol, že zodpovednosť žalovaného 2/ za škodu je daná, z r u š u j e a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Dolný Kubín na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dolný Kubín medzitimnym rozsudkom z 11. januára 2017 č. k. 7 C 23/2016-422 rozhodol, že zodpovednosť žalovaných 1/ a 2/ za škodu v zmysle uplatneného nároku je daná. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v danom prípade, keď došlo k požiaru a následnému poškodeniu budov so súp. č. XXX, XXX, XXXX, XXXX a XXXX, boli splnené všetky predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 186/2009 Z.z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalovaný 1/ ako viazaný finančný agent pri sprostredkovaní uzavretia poisťnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným 2/ nekonal s odbornou starostlivosťou a v záujme práv a oprávnených záujmov klienta (žalobcu), keď napriek tomu, že ho žalobca výslovne požiadal o poistenie celého komplexu budov a o čom žalobcu výslovne ubezpečil, pripravil takú poisťnú zmluvu, v ktorej ako predmet poistenia bola uvedená len jedna z týchto budov (súp. č. XXX), pretože sa domnieval, že uvedenie len jedného súpisného čísla vzájomne stavebne

spojených budov je postačujúce. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca jednoznačne chcel poistiť budovy, ktoré boli poškodené požiarom, a na skutočnosť, že tieto budovy (s výnimkou budovy so súp. č. XXX) poistené pre nedbanlivosť žalovaného 1/ neboli, je zrejmé, že žalobcovi vznikla škoda rovnajúca sa sume, ktorá by mu bola vyplatená v prípade ich riadneho poistenia (pričom výška tejto sumy bude predmetom ďalšieho dokazovania). Zodpovednosť žalovaného 2/ v tomto prípade vyplýva zo zákona č. 186/2009 Z.z. a zmluvy o vykonávaní činnosti viazaného finančného agenta uzatvorenej medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/, podľa ktorých žalovaný 2/ preberá zodpovednosť za škodu pri vykonávaní finančného sprostredkovania viazaným finančným agentom.

2. Krajský súd v Žiline na odvolanie žalovaného 2/ a intervenienta rozsudkom z 26. septembra 2017 sp. zn. 5 Co 124/2017 napadnutý medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Uviedol, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a odôvodnenie jeho rozhodnutia, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil, zodpovedá všetkým zákonným požiadavkám. Zároveň dodal, že žalobcovi ako príspevkovej organizácii zriadenej obcou Rabča, ktorá mu zverila správu obecného majetku a s tým súvisiaci výkon práv a povinností, svedčí aktívna vecná legitimácia v konaní. Vo vzťahu k ďalším odvolacím námietkam uviedol, že tieto sa netýkajú základu uplatňovaného nároku, t. j. či je alebo nie je daná zodpovednosť žalovaných za škodu, preto ich v tomto štádiu konania vyhodnotil za predčasné a nateraz neopodstatnené.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný 2/ dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzoval z ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C.s.p. Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom jeho rozhodnutie záviselo od právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), ak odvolací súd dospel k záveru, že

i/ aktívna vecná legitimácia žalobcu je daná, pretože žalobou uplatnený nárok nie je nárok na poistné plnenie, ale nárok na náhradu škody a škoda nevznikla v majetkovej sfére žalobcu, ktorý je príspevkovou organizáciou zriadenou na výkon správy majetku obce, ale obce Rabča, ktorá je v katastri zapísaným vlastníkom požiarom poškodených nehnuteľností;

ii/ vo veci je daná zodpovednosť žalovaného 2/ na základe zákona č. 186/2009 Z.z. a zmluvy o vykonávaní činnosti viazaného finančného agenta, pretože podľa jeho názoru z tohto právneho predpisu zodpovednosť samotného poisťovateľa nevyplýva a nemožno ani vyvodiť záver, že by žalobcovi na základe zmluvy o vykonávaní činnosti viazaného finančného agenta, ktorej žalobca nebol zmluvnou stranou, vyplýval proti poisťovateľovi (žalovanému 2/) priamy nárok na náhradu škody.

Žalovaný 2/ ďalej odvolaciemu súdu vytýkal, že ak sa pri rozhodovaní o základe nároku nevysporiadal s jeho námietkami týkajúcimi sa postupu žalobcu pri uzatváraní poistnej zmluvy a jeho spoluzodpovednosti na spôsobenej škode a pripustil riešenie tejto otázky v ďalšom konaní, odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.), pretože v ďalšom konaní po právoplatnosti medzitýmneho rozsudku už nie je možné riešiť iné otázky (a teda ani otázku spoluzavinenia poškodeného), ako tie, ktoré sa týkajú samotnej výšky škody. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobca sa k dovolaniu žalovaného 2/ nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia, a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného 2/ je prípustné aj dôvodné, a preto rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, v ktorej rozhodol, že zodpovednosť žalovaného 2/ za spôsobenú škodu je daná, treba zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu,

ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

7. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

8. Žalovaný 2/ v dovolaní namietal, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní, pretože podľa jeho názoru žalobcovi táto vecná legitímácia nesvedčí, a to z dôvodu, že škoda nastala v majetkovej sfére obce Rabča ako vlastníka požiarom poškodených nehnuteľností, a nie v majetkovej sfére žalobcu, ktorý je príspevkovou organizáciou zriadenou pre výkon správy majetku obce. Tvrdil, že aj keď zo zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí a zo zriaďovacej listiny žalobcu obcou Rabča vyplýva, že žalobca ako správca vykonáva v mene obce práva a povinnosti pri správe majetku obce a s tým spojené právne úkony vrátane úkonov pred súdmi v súdnych konaniach týkajúcich sa majetku obce, ktorý spravuje, avšak žalobca ako správca nemôže byť oprávnený uplatniť nárok na náhradu škody na majetku obce vo vlastnom mene tak, ako sa to stalo v prejednávanej veci, pretože nie je nositeľom práva na náhradu škody.

9. Pod vecnou legitímáciou sa všeobecne rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jedna sporová strana civilného procesu (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (aktívna vecná legitímácia), a sporová strana na opačnej procesnej strane (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (pasívna vecná legitímácia). Z toho je zrejmé, že ak má byť žalobca so svojou žalobou úspešný, musí byť daná ako aktívna vecná legitímácia žalobcu, tak i pasívna vecná legitímácia žalovaného, ktoré si naostatok, ako subjektívne právo a povinnosť, navzájom odpovedajú.

10.1. Podľa čl. 65 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky obec je právnická osoba, ktorá za podmienok ustanovených zákonom samostatne hospodári s vlastným majetkom a so svojimi finančnými prostriedkami. To znamená, že obec v rámci samosprávy samostatne rozhoduje a uskutočňuje všetky úkony súvisiace so správou obce a správou jej majetku. Otázky o nakladaní s majetkom obce upravuje osobitný zákon č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, pričom zásady hospodárenia a nakladania s majetkom obce si určuje a normatívne schvaľuje samotná obec prostredníctvom svojich orgánov - obecného zastupiteľstva (porov. § 4 a § 11 ods. 4 písm. a/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení).

10.2. V zmysle § 6 ods. 1 zákona o majetku obcí obec hospodári so svojím majetkom buď samostatne, alebo prostredníctvom správcu majetku obce, ktorým je jej rozpočtová alebo príspevková organizácia zriadená podľa osobitného predpisu (t. j. zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy). Pod správou majetku obce sa rozumie súhrn oprávnení a povinností správcu k tej časti majetku, ktorú mu obec zverila do správy alebo ktorú správca nadobudol vlastnou činnosťou. Podľa zákona o majetku obcí je správca pri správe majetku obce nielen oprávnený a povinný tento majetok držať, užívať na plnenie úloh v rámci predmetu činnosti alebo v súvislosti s ním, brať z neho úžitky a nakladať s ním v súlade s týmto zákonom a so schválenými zásadami hospodárenia s majetkom obce (§ 6 ods. 3 zákona o majetku obcí), ale tiež je povinný majetok obce zveľaďovať, chrániť a zhodnocovať, a to o. i. chrániť ho pred poškodením, zničením, stratou alebo zneužitím, a používať všetky právne prostriedky na jeho ochranu, vrátane včasného uplatňovania svojich práv alebo oprávnených záujmov pred príslušnými orgánmi (§ 7 ods. 2 písm. b/ a c/ zákona č. 186/1991 Zb.).

10.3. Správca nemôže nadobudnúť majetok do svojho vlastníctva a majetok, ktorý pri výkone správy nadobudne, sa stáva vlastníctvom obce. Správca však pri správe majetku obce vykonáva právne úkony v mene obce a v mene obce aj koná pred súdmi a inými orgánmi vo veciach, ktoré sa týkajú majetku obce, ktorý spravuje (porov. § 6 ods. 4 zákona č. 186/1991 Zb.). Z uvedeného teda vyplýva, že správca na takéto konanie nepotrebuje osobitné splnomocnenie, ale ide o prípad zákonného zastúpenia. Dovolací súd poznamenáva, že totožný právny záver zaujal tiež v rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 86/2017.

11. Konkludujúc uvedené, v prejednávanej veci nebolo sporné, že vlastníkom požiarom poškodených nehnuteľností bola obec a žalobca je len ich správcou a že škoda vznikla v majetkovej sfére obce a nie správcu (v majetkovej sfére správcu škoda ani nemohla vzniknúť, keďže správca zo zákona nemôže nadobudnúť vlastnícke právo k majetku). Ak však správca v súvislosti s touto škodou podal na súde žalobu o jej náhradu, ide jednak o výkon jeho oprávnenia konať za obec pred súdmi vo veciach majetku v jeho správe, ktoré mu vyplýva zo zákona o majetku obcí a zo zriaďovacej listiny, a zároveň o výkon jeho povinnosti chrániť majetok obce a používať na jeho ochranu všetky právne prostriedky vrátane podania žaloby, pričom tento (procesno)právny úkon uskutočňuje a pred súdom koná nie vo vlastnom mene, ale v mene obce. V danom prípade žalobca ako správca v konaní pred súdom uplatňuje právo obce (t. j. pohľadávku, ktorá vznikla zo záväzku zo spôsobenia škody) v postavení jej zákonného zástupcu a pokiaľ by bol v konaní úspešný a náhrada škody by mu bola prisúdená, toto plnenie sa stane nie jeho vlastníctvom, ale vlastníctvom obce. Žalobcovi teda v tomto konaní svedčí aktívna vecná legitimácia, preto rozhodnutie odvolacieho súdu v posúdení tejto právnej otázky je správne a uvedenú dovoláciu námietku tak žalovaný 2/ vytýka neopodstatnene. Uvedená právna otázka však už bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená (porov. 1 Cdo 86/2017), preto nemôže byť relevantná pre založenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.

12. Žalovaný 2/ ďalej v dovolaní vyvodzuje jeho prípustnosť a opodstatnenosť z toho, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku, či je daná jeho priama zodpovednosť poškodenému (žalobcovi) za škodu, ktorá bola spôsobená pri vykonávaní finančného sprostredkovania (uzatváraní poisťovnej zmluvy) viazaným finančným agentom, t. j. žalovaným 1/. Dovolací súd konštatuje, že žalovaný 2/ v dovolaní zákonom zodpovedajúcim spôsobom vymedzil relevantnú právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá ešte nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, preto je jeho dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. prípustné i dôvodné.

13. Poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú pri vykonávaní finančného sprostredkovania alebo finančného poradenstva je jedným z typov poistenia zodpovednosti za škodu, ktorého základná charakteristika je upravená v § 822 až § 828 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 823 Občianskeho zákonníka vyjadruje všeobecný princíp, že hoci náhradu škody platí poisťovateľ priamo poškodenému, poškodený však voči poisťovateľovi nemá priame právo na plnenie, ak osobitné predpisy neustanovia inak. V tomto prípade treba rozlišovať medzi záväzkom zo spôsobenej škody (§ 489 Občianskeho zákonníka), ktorý vznikol medzi poškodeným a tým, kto za škodu zodpovedá (škodcom) bez ohľadu na to, či tento škodca je alebo nie je poistený, a medzi záväzkom z poistenia zodpovednosti za škodu, v ktorom má poistený právo, aby v prípade poisťovnej udalosti poisťovateľ za neho nahradil podľa poisťových podmienok škodu, za ktorú poistený zodpovedá (§ 822 Občianskeho zákonníka). Poistný vzťah na základe poisťovnej zmluvy vzniká len medzi poisťovateľom a poisteným (a nie poškodeným), a preto len poistenému (a nie poškodenému) patrí právo na to, aby poisťovateľ zaňho uhradil škodu poškodenému (tiež porov. § 797 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Poškodený, keďže nie je účastníkom poistnoprávneho vzťahu, priamy nárok na náhradu škody proti poisťovateľovi nemá, a preto musí svoje právo na náhradu škody uplatniť len proti tomu, kto mu za škodu zodpovedá, t. j. proti poistenému. Dovolací súd v tejto súvislosti dodáva, že skutočnosť, že sa poškodený až na celkom výnimočné a osobitne upravené prípady nestáva účastníkom poistenia, je jednou zo zásad, ktorými právny poriadok zabezpečuje, aby poistenie neoslabovalo preventívny vplyv zodpovednosti za škodu (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 1354/2006).

14. Ako už bolo spomenuté, priame právo na náhradu škody proti poisťovateľovi má poškodený iba celkom výnimočne, a to ak tak ustanovujú osobitné predpisy, ktorým je napríklad ustanovenie § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Zákon č. 186/2009 Z.z. o finančnom sprostredkovaní a poradenstve, z ktorého žalobca v postavení „zástupcu“ poškodeného vyvodzuje zákonný nárok v prejednávanej veci, upravuje zodpovednosť finančného agenta (vrátane viazaného finančného agenta) za škodu v ustanovení § 30, v zmysle ktorého finančný agent je zodpovedný za škodu spôsobenú pri vykonávaní finančného sprostredkovania alebo finančného poradenstva a pre tento prípad zodpovednosti musí byť poistený, pričom zákon určuje dobu poistenia a minimálny limit poistného krytia; jedinou výnimku, kedy finančný

agent nemusí mať uzavretú poisťnú zmluvu pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone jeho činnosti, je prípad, ak za finančného agenta zodpovednosť za spôsobenú škodu prevzala finančná inštitúcia, s ktorou má uzavretú zmluvu (§ 30 ods. 6 zákona č. 186/2009 Z.z.). Z ustanovenia § 30 zákona č. 186/2009 Z.z. teda vyplýva len povinnosť finančného agenta byť poistený pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú pri vykonávaní finančného sprostredkovania alebo poradenstva, s výnimkou, ak túto zodpovednosť za neho prevzala poisťovňa, s ktorou má uzavretú zmluvu - tak ako je tomu aj v prejednávanej veci (porov. čl. II ods. 10 zmluvy o výkone činnosti viazaného finančného agenta). Priame právo poškodeného na náhradu škody proti poisťovateľovi však z ustanovenia § 30 zákona č. 186/2009 Z.z. nemožno vyvodit'. Neexistencia priameho nároku poškodeného na náhradu škody proti poisťovateľovi potom znamená, že poškodený môže toto právo uplatniť na súde len proti poistenému finančnému agentovi ako škodcovi, ktorý je pasívne vecne legitimovaným subjektom v takomto konaní.

15. V danom prípade treba ešte podotknúť, že podľa zmluvy o vykonávaní činnosti viazaného finančného agenta žalovaný 1/ ako viazaný finančný agent nebol v zamestnaneckom alebo obdobnom pracovnom vzťahu so žalovaným 2/, z ktorého by sa dalo vyvodit', že žalovaný 2/ pri finančnom sprostredkovaní (uzatváraní poisťnej zmluvy) konal prostredníctvom žalovaného 1/, a teda že je priamo zodpovedný za vzniknutú škodu. Právny vzťah medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/ bol obchodnoprávny, uzavretý podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, z čoho vyplýva, že žalovaný 1/ je osobitným podnikateľským subjektom, ktorý dohodnutú činnosť vykonával samostatne, vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť.

16. So zreteľom na uvedené dovolací súd konštatuje, že pokiaľ súdy oboch nižších inštancií dospeli k záveru, že žalovaný 2/ ako poisťovateľ zodpovedá priamo poškodenému za škodu spôsobenú vykonávaním činnosti finančného sprostredkovania žalovaným 1/ ako viazaným finančným agentom, ich rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Z tohto dôvodu dovolanie žalovaného 2/ je nielen prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., ale aj dôvodné (§ 432 ods. 2 C.s.p.). Preto dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu a rovnakou vadou postihnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomu korešpondujúcej časti zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 449 ods. 1 a 2 a § 450 C.s.p.) s tým, že súdy oboch nižších inštancií sú právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení viazaní (§ 455 C.s.p.) a v novom rozhodnutí rozhodnú aj o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

17. Vzhľadom na skutočnosť, že dovolací súd týmto rozhodnutím rozhodnutie odvolacieho súdu zrušuje pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/, už sa ďalšia dovolacia námietka spočívajúca v tom, či žalobca je popri žalovanom 2/ spoluzodpovedný za vzniknutú škodu, nejaví ako významná. Aj napriek tomu však dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že otázka spoluzodpovednosti poškodeného na spôsobenej škode tvorí základ nároku na náhradu škody a možno ju riešiť len v medzitémnom rozsudku. Ak sa tak nestane, je vylúčené, aby k nej súd prihliadol v ďalšom konaní pri rozhodovaní o výške nároku (porov. napr. 4 Cdo 78/2013, 4 Cdo 194/2017). Napokon, v konaní o náhradu škody je súd povinný aj bez návrhu prihliadnuť na spoluzavinenie poškodeného v zmysle § 441 Občianskeho zákonníka (R 22/1979). Z uvedených dôvodov žalovaný 2/ aj túto nesprávnosť vytýkal rozhodnutiu odvolacieho súdu dôvodne.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.